

“Τα παιδιά του Θεού”

/ [Αγιορείτικα](#)

Του + αρχ. Βαρθολομαίου, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής του Εσφιγμένου

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μίλησε στους ανθρώπους με απλά και κατανοητά λόγια, δείχνοντας τον τρόπο με τον οποίο οφείλουν οι χριστιανοί να πορεύονται και να αγωνίζονται στην ζωή τους. Ο λόγος Του είναι πάντα ξεκάθαρος, χωρίς υπεκφυγές και σκοτεινά σημεία.

Αυτός είναι ο Μόνος που θέλει την σωτηρία μας και δεν δίστασε να δώσει την ζωή Του γι' αυτό.

Αυτός είναι ο Μόνος που με σιγουριά και ασφάλεια κατευθύνει την ζωή μας, όταν Του το επιτρέπουμε, χωρίς αδιέξοδα.

Διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του Λουκά: «Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως». Όπως θέλουμε, δηλαδή, να μας φέρονται οι άνθρωποι, έτσι πρέπει κι εμείς να φερόμαστε.

Θέλουμε να μας αγαπούν, ας αγαπήσουμε. Θέλουμε να μας συγχωρούν, ας

συγχωρέσουμε. Άλλωστε, «πράξις ἐστὶν θεωρίας ἐπίβασις», ὅπως λένε οἱ πατέρες.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἔχει πλεονάσει ἡ υποκρισία στὴν ζωὴ μας. Στηλιτεύουμε με ἄνεση τὴν ἀσχημὴ συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων, απαιτώντας νὰ ἀλλάξουν, ἐνῶ ἡ δική μας συμπεριφορὰ, ἀν' ὅχι χειρότερη, εἶναι τουλάχιστον ἡ ἴδια με αὐτὴν ποὺ κατηγοροῦμε. Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ εἶναι ἀντίθετη, ὅμως, με τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

Εμεῖς, ὡς χριστιανοί, εἴμαστε βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδας. Χριστιανὸς σημαίνει ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ.

«Ακόλουθος» σημαίνει ὅτι ἀκολουθεῖ κάποιον, τὸν ἀκούει, δέχεται τὶς συμβουλές καὶ τὶς κατευθύνσεις του, τὸν ἐμπιστεύεται, τὸν ἀγαπᾷ, δέχεται τὶς παρατηρήσεις του ὅταν κάνει λάθος, προσπαθεῖ νὰ τὸν μιμηθεῖ, θυσιάζεται γι' αὐτόν.

Εμεῖς, ὡς χριστιανοί, ἀκολουθοῦμε τὸν Χριστό, ἐλεύθερα. Εἴμαστε ὅμως...ἀκόλουθοί Του; Τὸν ἐμπιστευόμαστε; Ακολουθοῦμε τοὺς λόγους καὶ τὶς προτροπές Του; Τὸν μιμούμαστε στὴν ἀγάπη Του; Ἐχουμε πράοτητα στὴν συμπεριφορὰ μας; Εἴμαστε γεμάτοι ἀγάπη γι' Αὐτόν; Ἐχουμε διάθεση νὰ θυσιασθοῦμε γι' Αὐτόν;

Τὴν ἀπάντηση καὶ τὸν τρόπο δίνει πάλι ὁ Χριστός, ἀπλὰ καὶ ξεκάθαρα. «Εσεῖς νὰ μὴν φέρεστε ὅπως οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν ἀκολουθοῦν Εμένα. Αντίθετα, νὰ ἀγαπάτε ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθρούς σας, νὰ εἰστε εὐσπλαχνικοί, ὅπως εὐσπλαχνικὸς εἶναι καὶ ὁ Θεός».

Αὐτὴ ἡ προσπάθεια θὰ ἔχει, ὅμως, καὶ ἀνταμοιβή. «Θα γίνετε παιδιὰ τοῦ Υψίστου» μας λέει.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Υψίστου προσπαθοῦν νὰ ὁμοιάσουν στὸν Πατέρα τους, ἀγωνίζονται συνεχῶς νὰ Του δώσουν χαρὰ με τὴν συμπεριφορὰ τους.

Θα πει κάποιος: «αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ μὲν, ἀνέφικτα δε, γιὰ τὴν σημερινή πραγματικότητα. Πῶς θὰ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μου στὸν Χριστό; πῶς μπορῶ νὰ ἀγαπήσω τοὺς ἐχθρούς μου; Νιώθω ὅτι εἶμαι παιδί Του, ἀλλὰ τὴν δύσκολη στιγμή το ξεχνῶ.»

Όταν ο Χριστός λέει «να αγαπήσεις τους εχθρούς σου», μας αποκαλύπτει τα όρια της αγάπης, η οποία φτάνει μέχρι και το ανέφικτο, το τρελό, να αγαπήσουμε και τους εχθρούς μας. Για να φτάσουμε, όμως, σ' αυτό το σημείο, πρέπει να ξεκινήσουμε να αγαπούμε, πρώτα από τον εαυτό μας και μετά προς τον πλησίον. Έτσι γίνεται έργο η αγάπη στην ζωή μας, η οποία αλλοιώνει τον σκληρό χαρακτήρα μας, μετατρέποντάς τον σε ένα χαρακτήρα, γεμάτο αγάπη, που μόνο δίνει και δίνεται, όπως ταιριάζει στα παιδιά του Θεού.

Αυτός είναι και ο πνευματικός μας αγώνας, μέσα στην καθημερινότητά μας να καλλιεργούμε την αγάπη.

Σήμερα, δυστυχώς, βιώνουμε πρωτόγνωρες καταστάσεις, με προβλήματα, τα οποία δεν έχουν προσωπικό ή τοπικό χαρακτήρα, αλλά παγκόσμιο.

Καλούμαστε εμείς, ως χριστιανοί, με το παράδειγμά μας, να σταθούμε όρθιοι βοηθώντας τους αδυνάτους. Δείχνοντας με την στάση μας την πνευματική κατάστασή μας, δηλαδή, άνθρωποι με πίστη, υπομονή, ελπίδα, πραότητα, αγάπη και κατανόηση. Όπως ταιριάζει στα παιδιά του Θεού.

Αντιθέτως, όμως, η εικόνα που δείχνουμε, είναι λυπηρή. Άνθρωποι γεμάτοι απελπισία, αδιαφορία για τον πλησίον. Η διχόνοια έχει επισκιάσει τις σχέσεις μας, δεν δείχνουμε ανοχή, βγάζουμε οργή, αφορίζουμε, γινόμαστε αυτόκλητοι κριτές, αποφασίζουμε εμείς ποιος θα πάει στην κόλαση και ποιος όχι.

Έχουμε μετατρέψει την Ορθοδοξία σε προτεσταντισμό, με την δημιουργία μικροομάδων, οι οποίες αντιμάχονται η μια την άλλη, θέλοντας να επιβληθεί η καθεμιά της άλλης, ως η μόνη που κατέχει την αλήθεια.

Κάθε μικροομάδα έχει συνήθως κάποιον επικεφαλής, συνήθως έναν δήθεν φωτισμένο γέροντα, τύπου γκουρού, ως αυθεντία.

Αυτός ερμηνεύει την πίστη όπως θέλει, στα μέτρα τα δικά του. Χρησιμοποιεί ως επιχειρήματα, χωρία της Αγίας Γραφής και των πατέρων, για να εδραιώσει τον λόγο του και να πείσει όσο το δυνατόν περισσότερους. Αγνοεί επιδεικτικά το θεμελιώδες κήρυγμα της αγάπης του ευαγγελίου, χρησιμοποιώντας επιλεκτικά σημεία και κανόνες, αφορίζοντας τους – κατά την κρίση του – αμαρτωλούς, μιλώντας μόνο για τον φόβο της κολάσεως.

Αλήθεια, ο φόβος της κολάσεως και της τιμωρίας μάς κάνει χριστιανούς ή η αγάπη για τον Χριστό; Από τον φόβο της τιμωρίας πηγαίνουμε στην εκκλησία ή ως ανθρώπινη ανάγκη επικοινωνίας με τον Θεό;

Όλα αυτά είναι ξένα προς την Ορθοδοξία μας και τον λόγο του ευαγγελίου. Το

μόνο σίγουρο είναι ότι δεν υπάρχει Χριστός σε τέτοιες κινήσεις και συμπεριφορές.

Είναι καιρός πλέον να δούμε τις αδυναμίες και τα λάθη μας. Μια πανδημία προέκυψε και μας αποκάλυψε την μηδενική πνευματική μας κατάσταση.

Ξεχνούμε με την πρώτη δυσκολία τι είμαστε και φερόμαστε σαν αυτούς που δεν έχουν ελπίδα, δεν έχουν Χριστό.

Ο απολογισμός, συνήθως, γίνεται μετά την μάχη. Την ώρα της μάχης αγωνιζόμαστε. Εμείς, όμως, την ώρα του πειρασμού και του αγώνα αρχίζουμε τον απολογισμό, αφορίζοντας και καταδικάζοντας, ξεχνώντας, όμως, την μάχη...

Ας δείξουμε με το παράδειγμά μας τι σημαίνει να είσαι παιδί του Θεού. Ας δώσουμε ελπίδα, ας δείξουμε πώς πρέπει να αγωνιζόμαστε και πώς να κάνουμε υπομονή. Ας μείνουμε ενωμένοι για να πετύχουμε. Η διχόνοια και ο φανατισμός είναι η συνταγή της αποτυχίας. Η ενότητα και η αγάπη είναι γνωρίσματα του χριστιανού.

Ιδού καιρός λοιπόν...